

Ούτε με τα σύνορα, ούτε με τους στρατούς, ούτε με τα πετρέλαιά τους

Τους τελευταίους μήνες παρακολουθούμε την προσπάθεια του ελληνικού και του τουρκικού κράτους να προωθήσουν τα πολιτικοοικονομικά τους συμφέροντα στην περιοχή της Αν. Μεσογείου, ανταγωνιζόμενα για τις υφαλοκρηπίδες και τη μεγιστοποίηση της επιφάνειας των ΑΟΖ. Στο πλαίσιο της κλιμακούμενης στρατιωτικής/διπλωματικής έντασης μεταξύ τους, αμφότερα στοχεύουν στην τόνωση της εσωτερικής εθνικής ομοψυχίας και τη συσπείρωση του συνόλου της κοινωνίας γύρω από αυτά. Όλες οι καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις, δεξιές κι αριστερές, διαγκωνίζονται για τα πρωτεία του πατριωτισμού και μας καλούν σε ετοιμότητα για την υπεράσπιση των «συμφερόντων του έθνους».

Τα «συμφέροντα του έθνους» επικεντρώνονται αυτή τη φορά στην εξασφάλιση πρόσβασης των δυο κρατών στα υποθαλάσσια κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου. Πέρα όμως από αυτό, ο ανταγωνισμός για τις ΑΟΖ αντανακλά την προσπάθεια ενίσχυσης της γεωστρατηγικής θέσης των δύο κρατών στον παγκόσμιο χάρτη, και την ταυτόχρονη προσπάθεια πλήρους καθυπόταξης των υπηκόων τους μέσω ιδεολογημάτων περί «εθνικού συμφέροντος». Στο ανταγωνισμό μεταξύ των δυο κρατών, τα μόνα συμφέροντα που εξυπηρετούνται είναι αυτά των βιομηχανιών όπλων (που ξεκινούν νέες πωλήσεις), των πετρελαϊκών (που αναμένουν νέες πηγές άντλησης κέρδους) και των μπλοκ των κρατών (που αναμένουν τα αντίστοιχα πολιτικά-γεωστρατηγικά οφέλη). Επιπλέον, με τις εξορύξεις που σχεδιάζονται, η Γη, ήδη επιβαρυνόμενη από την βάρβαρη καπιταλιστική δραστηριότητα, δέχεται ένα ακόμη πλήγμα, μετατρέπόμενη ολοένα και περισσότερο σε ένα συνεχές και ατελείωτο βιομηχανικό τοπίο, αφιλόξενο για κάθε ζωντανό οργανισμό.

Η πραγματικότητα αυτή αποσιωπάται ή εξωραϊζεται, δημιουργώντας ψευδείς ελπίδες στο εσωτερικό ακροατήριο της κάθε κρατικής οντότητας ότι αυτός ο υποθαλάσσιος «πλούτος» θα παραγάγει επιτέλους συνθήκες οικονομικής ευμάρειας που θα ωφελήσουν το σύνολό της κοινωνίας. Πρόκειται βέβαια για μια φτηνή -όσο και αβέβαιη εν τέλει- δωροδοκία («πάρε λίγα ψίχουλα για να καταπιείς με όρεξη τα τοξικά») στα καταπιεσμένα κι εκμεταλλευόμενα κοινωνικά κομμάτια στο ελληνικό, κυπριακό και το τουρκικό κράτος που δε θα δουν δεκάρα από τα κέρδη των πετρελαίων και που, αν δεν κληθούν να τροφοδοτήσουν με το αίμα τους την βάρβαρη μιλιταριστική κρεατομηχανή, θα δουν το επίπεδο διαβίωσής τους να καταβαρυνώνεται, τα εργασιακά δικαιώματά τους να εξανεμίζονται, την επιτήρηση και την καταστολή να γιγαντώνονται, τη λεηλασία της Γης να εντείνεται. Όλα αυτά δηλαδή που κάθε φορά σε ανάλογες περιπτώσεις προάγονται ως καίριες και αναγκαίες υποχωρήσεις μπροστά στο συμφέρον της πατρίδας.

Κάθε κράτος είναι επιθετικό, καθώς αναζητά την επέκταση και το βάθεμα της κυριαρχίας και της επιρροής του· κάθε κράτος είναι ή θέλει να δείχνει ετοιμοπόλεμο, καθώς χρησιμοποιεί τη στρατιωτική του ισχύ ως διαπραγματευτικό όπλο. Το ζήτημα κυριαρχίας των υφαλοκρηπίδων δεν θα λυθεί μόνο (ούτε καν κυρίως) με νομικούς όρους, αλλά με παιχνίδια διπλωματίας και στρατιωτικής υπεροχής· γι' αυτό, τα δυο κράτη προσπαθούν να εξασφαλίσουν την εθνική ενότητα και συναίνεση στο εσωτερικό τους, προωθώντας κυρίως το μίσος για τους «απέναντι». Σε αντίθεση με τα προωθούμενα από τα δυο κράτη αφηγήματα, σύμφωνα με τα οποία το καθένα, παράλληλα με την προβολή της ισχύος του, διεκδικεί για τον εαυτό του το ρόλο του αμυνόμενου (το ελληνικό αμύνεται ενάντια στον «προαιώνιο εχθρό», το τουρκικό αμύνεται ενάντια στον δυτικό επεκτατισμό), αναγνωρίζουμε τη, φύσει και θέσει, επιθετική στάση αμφοτέρων. Το αφήγημα του ελληνικού κράτους προσπαθεί να μας πείσει ότι «η Ελλάδα είναι μια ειρηνική χώρα» που

πάντοτε βρίσκεται σε άμυνα απέναντι σε ξένες δυνάμεις. Η αλήθεια είναι ότι αποτελεί μια ισχυρή οικονομική και στρατιωτική δύναμη στα Βαλκάνια (ελληνικές επιχειρήσεις σε διάφορες χώρες, φύλαξη εναέριων συνόρων βόρειας μακεδονίας κ.λπ.), έχει επιχειρήσει σημαντικές κατακτητικές εκστρατείες στο παρελθόν, έχει συμμετάσχει σε πολέμους-σταυροφορίες νατοϊκής έμπνευσης σε διάφορες περιοχές του πλανήτη (ιράκ, αφγανισταν, λιβύη κ.ά.), ενώ στο παρόν επιδιώκει, μέσω των συμμαχιών της με Κύπρο, Ισραήλ και Αίγυπτο, να αποτελέσει τον κύριο παίκτη στην Αν. Μεσόγειο. Το δημοκρατικό καθεστώς στην Ελλάδα και η ορθόδοξη χριστιανική πίστη προβάλλονται ως τα όπλα που δίνουν στο κράτος «ανθρώπινο χαρακτήρα, πολιτισμό, ελευθερία» σε αντίθεση με το συχνά ονομαζόμενο «φασιστικό κράτος» της τουρκίας και τον «φονταμενταλισμό» της ισλαμικής πίστης, καθώς το διάχυτο αντιτουρκικό αίσθημα αποτελεί δομικό στοιχείο του ελληνικού έθνους-κράτους ήδη από τη δημιουργία του. Το τούρκικο κράτος με τη σειρά του προσπαθεί να προωθήσει στο εσωτερικό του το αφήγημα ότι αποτελεί θύμα «του επεκτατισμού της Δύσης». Στην πραγματικότητα, διεκδικεί κι αυτό την κυριαρχία στο Αιγαίο και την νοτιοανατολική μεσόγειο, θέλοντας όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μερίδιο από τις ΑΟΖ. Παράλληλα, προκειμένου να ισχυροποιήσει την θέση του στην περιοχή, διεξάγει πόλεμο στη Συρία, στηρίζει πολέμους στην ευρύτερη περιοχή, προσπαθεί να συντρίψει τις κουρδικές κοινότητες, επιτίθεται σε κάθε φωνή αντίδρασης στο εσωτερικό του, αναβαθμίζει τον πολεμικό του εξοπλισμό κ.λπ.

Ο πόλεμος δεν αποτελεί ποτέ ένα μεμονωμένο γεγονός ένοπλης σύρραξης μεταξύ κρατών. Η πολεμική προετοιμασία είναι διαρκής και αποτελεί μια διαδικασία σύμφυτη με το κράτος. Ο πόλεμος μαίνεται διαρκώς, και το μόνιμο καθεστώς έκτακτης ανάγκης προωθεί τα συμφέροντα του εγχώριου κεφαλαίου και του κράτους είτε με είτε χωρίς ένοπλες συρράξεις. Αυτό το καθεστώς θεμελιώνεται στην αγάπη για το έθνος-κράτος, τις милитарιστικές αξίες, τη στράτευση, τις παρελάσεις, την κατασκευή της εθνικής ενότητας. Η εθνική ενότητα αποκρύπτει την ταξική διαίρεση και ταυτόχρονα ενισχύει τους έμφυλους και φυλετικούς διαχωρισμούς. Στο ελληνικό κράτος βλέπουμε αυτή τη διαδικασία να εντείνεται ξανά τα τελευταία χρόνια και να διαμορφώνει ισχυρές κοινωνικές συμμαχίες και νομιμοποίηση. Ο λόγος του κράτους αναδιαρθρώνεται, διαμορφώνει μέτωπα πειθαρχίας στο εσωτερικό του στη βάση του κοινού εθνικού συμφέροντος και του φόβου. Το κοινωνικό σώμα εκπαιδεύεται στον πολεμικό λόγο, ο οποίος πλαισιώνεται κι ενισχύεται από διάφορους «ειδήμονες» περί διεθνών σχέσεων και λοιπούς ακαδημαϊκούς.

Ο πολεμικός λόγος και η κοινωνική του διεισδυτικότητα επιτρέπει στο κράτος τη στρατιωτικοποιημένη διαχείριση μιας σειράς ζητημάτων. Κομβικό γεγονός σε αυτή την κατεύθυνση θεωρούμε τη στρατιωτικοποίηση της διαχείρισης του μεταναστευτικού, αρχικά στον Έβρο, την περασμένη άνοιξη. Είδαμε μετανάστ(ρι)ες να χρησιμοποιούνται εργαλειακά από το τουρκικό κράτος (κάτι που έχει κάνει κατά κόρον και το ελληνικό σε άλλες περιστάσεις) και να μεταφέρονται, ακόμα και με την απειλή όπλων, στα σύνορα του Έβρου, με παράλληλες υποσχέσεις για ασφαλή διάβαση των συνόρων. Εκεί τους περίμενε ένα στρατιωτικοαστυνομικό σύμπλεγμα (στρατός, ΜΑΤ, συνοριοφύλακες, παραστρατιωτικοί), το οποίο, επίσης με την απειλή όπλων, τρομοκρατώντας και δολοφονώντας δύο τουλάχιστον άτομα, απέτρεψε την είσοδό τους. Με βάση τον διαχωρισμό της μετανάστριας από τον πρόσφυγα, με βάση την παρουσίασή τους από το κράτος ως «ασύμμετρη απειλή», ως ένα περίπου πολεμικό επεισόδιο στον διακρατικό ανταγωνισμό Ελλάδας-τουρκίας, ο στρατός εμφανίστηκε ως προστάτης της «καθαρότητας του έθνους» (από κοινού με ένοπλους φασίστες, πατριώτες και μπάτσους), ως τοποτηρητής της νομιμότητας και ως πάροχος ανθρωπιστικής βοήθειας (και σφαιρών) στους κατατρεγμένους ανθρώπους που φτάνουν στα σύνορα του ελληνικού έθνους-κράτους. Μερικούς μήνες αργότερα, οι δολοφονικές επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο συνεχίζονται με

νέα ένταση, ενώ χαρακτηριστική είναι η περιχαράκωση, επιτήρηση και καταστολή των μεταναστ(ρι)ών στα camps από στρατό και μπάτσους, όπως το πρόσφατο παράδειγμα της Μόριας-2 στο Καρά Τελέ.

Ο στρατός παρουσιάζεται ως ένας χρήσιμος, αναγκαίος, κομβικός θεσμός. Εκτός από σωτήρας και προστάτης απέναντι σε κάθε λογής εξωτερικό ή εσωτερικό εχθρό, προωθείται από την κρατική προπαγάνδα ως ένας θεσμός επίλυσης κοινωνικών ζητημάτων, παρεμβαίνει ολοένα και πιο ανοιχτά, εκτός από το μεταναστευτικό, στη διαχείριση καταστροφών και σε δημόσια έργα, τόσο επί δεξιάς όσο και επί αριστερής διακυβέρνησης. Με αυτόν τον τρόπο επιχειρείται να κανονικοποιηθεί ο ρόλος του και να διαχυθούν οι αξίες και η ιδεολογία του (ιεραρχία, πατριαρχία, τυφλή υπακοή, έμφυλοι διαχωρισμοί) στο κοινωνικό σώμα. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και ο περαιτέρω προσανατολισμός της εκπαίδευσης στην παραγωγή ειδικευμένων/ πειθαρχημένων ελληνόφρονων υπηκόων (αύξηση των ωρών διδασκαλίας των θρησκευτικών και κατάργηση άλλων μη τεχνικών μαθημάτων), καθώς και η εκμετάλλευση φοιτητών κι ερευνητριών ως εργαζόμενων στη διεξαγωγή ερευνών για το σύμπλεγμα αστυνομίας/στρατού (ερευνών χρηματοδοτούμενων από οργανισμούς τύπου Frontex, υπουργεία και αστυνομίες, ελληνικές και μη). Μέσω αυτής της διαδικασίας στρατιωτικοποίησης, η οποία εκβάλλει σε διάφορες πτυχές του κοινωνικού, επιχειρείται η ένωση των από τα κάτω υπό την ταμπέλα του έθνους και του κράτους, αλλά και γύρω από το μίσος σε αυτόν/ή που έτυχε να γεννηθεί από την άλλη πλευρά των συνόρων.

Αντίστοιχα στρατιωτικοποιημένη είναι και η κρατική διαχείριση της COVID-19 (όχι μόνο στην Ελλάδα βέβαια, το μοντέλο αυτό συνιστά παγκόσμια συνταγή). Ο ιός αντιμετωπίζεται από το κράτος όχι μόνο με υγειονομικά μέσα αλλά ως άλλος ένας εθνικός εχθρός, ο οποίος αποκρούεται με αντίστοιχα εθνικά-στρατιωτικά μέσα (απαγόρευση κυκλοφορίας και συγκεντρώσεων, εγκλεισμός, αστυνόμευση, μαζική επιβολή «σωστής υγειονομικής συμπεριφοράς» κ.λπ.). Κάνοντας την κρίση ευκαιρία, το κράτος χρησιμοποιεί την COVID-19 για την ενίσχυση της εθνικής ομοιογένειας (με περεταίρω επιθέσεις σε μειονότητες, κλειστά κέντρα κράτησης, lockdown σε καταυλισμούς Ρομά, επέκταση της καραντίνας στην ευρύτερη περιοχή κατοικίας της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη κ.λπ.), και για την εδραίωση μιας νέας στρατιωτικοποιημένης κανονικότητας. Σε μια συνθήκη συστηματικής και σκόπιμης υποβάθμισης των στοιχειωδών υποδομών περίθαλψης τα τελευταία χρόνια, σήμερα, εν μέσω μιας κατάστασης ιδιαίτερα αυξημένων ιατροφαρμακευτικών αναγκών, το κράτος επιλέγει να ισχυροποιήσει υλικά και κοινωνικά τον πιο βίαιο μηχανισμό του (νέες προσλήψεις στο στρατό και στρατιωτικός εξοπλισμός, υποχρεωτική στράτευση στα 18, αύξηση της στρατιωτικής θητείας).

Μπροστά στην προοπτική ελληνοτουρκικού πολέμου (αλλά και κάθε διακρατικού πολέμου) δεν υπάρχει κάποια πλευρά που να είναι δίκαιη, αμυνόμενη, θύμα και που πρέπει να υπερασπιστούμε. Δεν υπάρχει τίποτα που να ενώνει τους εκμεταλλευτές και καταπιεστές, οποιαδήποτε και αν είναι η εθνότητά τους, με τα καταπιεζόμενα κι εκμεταλλεζόμενα υποκείμενα, ώστε να πολεμήσουν μαζί τους. Τόσο ο δεξιός όσο και ο αριστερός εθνικισμός/πατριωτισμός προσπαθούν διαχρονικά να μας πείσουν πως τα ιδιωτικά συμφέροντα των κυρίαρχων είναι «εθνικά» συμφέροντα, και πως πρέπει να ενωθούμε πλούσιες και φτωχές, ισχυροί και ανίσχυροι, για να υπερασπιστούμε οι φτωχές τα κέρδη των πλουσίων, οι ανίσχυροι την εξουσία των ισχυρών. Στη διαρκή προσπάθεια του κράτους και των ΜΜΕ να μας τρομοκρατήσουν, προβάλλοντας διαρκώς εξωτερικούς εχθρούς (τούρκους, αλβανούς, μακεδόνες, γερμανούς, αμερικάνους) και την απειλή ενός πολέμου, απαντάμε ότι δεν πρόκειται να συνταχθούμε με τον εθνικό κορμό, το κράτος και το κεφάλαιο ούτε σε καιρό «ειρήνης» ούτε σε καιρό πολέμου.

Αγωνιζόμαστε και σε περίοδο «ειρήνης» και στην περίπτωση πολέμου ενάντια σε κάθε κράτος, απέναντι σε κάθε μορφή καταπίεσης και εκμετάλλευσης, χωρίς καμία υποταγή στην εθνική ενότητα. Προχωράμε σε αρνήσεις στράτευσης, συγκρουόμαστε με τον στρατό και την πολεμική βιομηχανία. Σαμποτάρουμε την προετοιμασία και τη διεξαγωγή του εθνικού πολέμου. Αρνούμαστε να αλληλοσκοτωθούμε για τα συμφέροντα των αφεντικών και την δόξα της πατρίδας. Δεν πολεμάμε, αγωνιζόμαστε. Συνεχίζουμε τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, ενάντια σε κάθε κράτος, κάθε θρησκεία, το κεφάλαιο, την πατριαρχία, το милитарισμό, τη λεηλασία της Γης, ενάντια σε κάθε σχέση εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Στήνουμε δίκτυα αλληλεγγύης με τους/ις αγωνιζόμενους/ες στην απέναντι πλευρά των συνόρων. Γιατί ο δικός μας αγώνας είναι αυτός για την κοινωνική επανάσταση. Ο διαρκής καθημερινός αγώνας που ανοίγει το δρόμο προς την αναρχία.

Ούτε μεγάλες ιδέες, ούτε γεωτρήσεις, ούτε σύνορα.

Το Αιγαίο συνεχίζει να ανήκει στα ψάρια του.

Σύγκρουση με το έθνος-κράτος και τον πόλεμο

Αναρχικές-αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και καταλήψεις

Συγκέντρωση-μικροφωνική: Σάββατο 7 Νοέμβρη, 12:00, Μοναστηράκι